

Nr 106

Av herrar **Henningsson** och **Nilsson** i Göteborg, *angående enhetliga körriktningssystem på bilar.*

Mängden av motorfordon på våra gator och vägar ökas för varje dag som går. Riskerna för trafikolyckor stegas därav ständigt.

En mycket betydande del av de kollisioner som förekommer uppstår i samband med att fordon ändrar färdriktning. Att så sker är säkerligen till stor del orsakat av att fordonen är försedda med i hög grad olika utrustning för visande av körriktning.

I 1951 års vägtrafikförordning fastställdes att bil skall vara utrustad med färdriktningssystem.

Detta hindrar inte att medlen härför är av högst olika slag, vilket måste betraktas som en betydande nackdel, vilken förstärkes av det förhållandet att flera olika ljusfärger är godkända. Ej heller är bestämd placering av sådana visare fastställd.

Vid 1954 års riksdag väcktes motion (II:454) för användandet av enhetliga körriktningssystem. Motionen avslögs bl. a. med hänsyn till att man väntade att 1953 års trafiksäkerhetsutredning skulle upptaga frågan till behandling. Detta har trafiksäkerhetsutredningen icke gjort i något av sina hittills avgivna betänkanden, och efter vad som kunnat inhämtas föreligger inga planer på att taga upp frågan inom utredningen.

Med återopande av vad ovan anförts samt hänvisande till den ständigt ökade trafiken hemställs,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning med uppgift att snabbt inkomma med förslag till bestämmelser för användning av enhetliga, väl synliga anordningar för angivande av färdriktning på bilar.

Stockholm den 23 januari 1957

Einar Henningsson

Olof Nilsson
Göteborg